

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

21 червня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 136/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого - Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макарчука М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шилової Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Прокопенка Олександра Борисовича здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу другої частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Прокопенко Олександр Борисович 05 грудня 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення як суддя.

Комісією 13 грудня 2016 року прийнято рішення № 102/вс-16, зокрема, про допуск Прокопенка О.Б. до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Прокопенка О.Б.

Комісією 07 лютого 2017 року прийнято рішення № 11/вс-17, зокрема, про допуск Прокопенка О.Б. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

У статті 10 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада 1985 року № 40/32 та від 13 грудня 1985 року № 40/146, визначено, що особи, відібрані для судових посад, повинні мати високі моральні якості і здібності, а також відповідну кваліфікацію в галузі права.

Ці основоположні принципи формування суддівського корпусу імплементовані у національне законодавство, що визначає основними складовими авторитету судової влади та довіри до суду – добродієність і компетентність судді.

Згідно з цими приписами під час кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді касаційного суду у складі Верховного Суду Комісія виходить з того, що кандидати на посаду судді найвищого суду у системі судоустрою мають відповідати найвищим стандартам за критеріями компетентності та професійної етики за відсутності будь-яких обґрунтованих сумнівів у їх добродієності, що можуть негативно вплинути на суспільну довіру до новоствореного Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) закріплено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, добродієність.

У пунктах 1, 2 глави 6 розділу II Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення (далі – Положення) передбачено, що встановлення відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання здійснюється членами Комісії за їх внутрішнім переконанням відповідно до результатів кваліфікаційного оцінювання. Показники відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання досліджуються окремо один від одного та у сукупності.

Відповідно до статті 85 Закону № 1402-VIII кваліфікаційне оцінювання включає такі етапи: 1) складення іспиту; 2) дослідження досьє та проведення співбесіди.

Прокопенко О.Б. 16 лютого 2017 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 72,75 бала, і згідно з рішенням Комісії від 17 лютого 2017 року № 12/зп-17 допущений до виконання практичного завдання на етапі іспиту під час кваліфікаційного оцінювання у межах процедури конкурсу до відповідних касаційних судів у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 21 лютого 2017 року практичного завдання Прокопенко О.Б. набрав 77 балів та згідно з рішенням Комісії від 29 березня 2017 року № 22/зп-17 визнаний таким, що допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» у межах процедури конкурсу до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

У першому етапі кваліфікаційного оцінювання за загальним результатом іспиту Прокопенко О.Б. отримав 149,75 бала та був допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди».

Згідно з абзацом третім пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16, (далі – Положення) під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада доброчесності, яка надає, за наявності відповідних підстав, висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності.

Громадською радою доброчесності надано висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Прокопенка О.Б. критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 03 травня 2017 року.

Відповідно до висновку 31 липня 2009 року Верховний Суд України на спільному засіданні Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України та Військової судової колегії Верховного Суду України, враховуючи прийняте у 2008 році рішення Європейського суду з прав людини у справі «Яременко проти України», розглянув кримінальну справу стосовно ОСОБА_1 та постановив ухвалу про виключення з мотивувальних частин вироку Апеляційного суду міста Києва від 20 листопада 2001 року та ухвали колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 18 квітня 2002 року стосовно ОСОБА_1 посилення на певні докази.

У наступному рішенні, прийнятому за зверненням цього ж заявника у 2015 році (справа «Яременко проти України 2»), Європейський суд з прав людини зазначив, що Верховний Суд України лише закріпив порушення його права на справедливий судовий розгляд, на захист, на мовчання та права не свідчити проти себе, незважаючи на висновки Європейського суду з прав людини, викладені у рішенні від 12 червня 2008 року.

У висновку зауважено, що оскільки на день постановлення ухвали, тобто 31 липня 2009 року, Прокопенко О.Б. входив до складу Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і перебував на робочому місці, то у декларації доброчесності судді повинен був підтвердити факт прийняття ним рішення, передбаченого статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» від 8 квітня 2014 року № 1188-VII.

Громадською радою доброчесності у висновку також вказується, що у 2013 році кандидат отримав у спадщину від матері квартиру у місті Києві площею 126,9 кв. м, яка до цього була передана йому як службова, після чого виведена кандидатом із числа службових, що дозволило матері кандидата її приватизувати.

Висновок також доповнено додатковою інформацією стосовно кандидата. Однією з підстав надання інформації є та обставина, що у 2014 році кандидат придбав автомобіль Lexus RX 350 2010 року випуску за 145 000 грн, що було еквівалентно 10 000 долларам США. На думку Громадської ради доброчесності ринкова вартість аналогічного авто становила щонайменше 35 000 доларів США.

Заперечивши проти доводів Громадської ради доброчесності, Прокопенко О.Б. надав письмові пояснення, які підтримав на засіданні колегії Комісії 15 травня 2017 року та на засіданні Комісії у пленарному складі 21 червня 2017 року.

Заслухавши доповідь члена Комісії Мішина М.І., уповноваженого представника Громадської ради доброчесності, пояснення кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Прокопенка О.Б., ознайомившись з матеріалами досьє та співбесіди, Комісія встановила таке.

Стосовно заповнення декларації доброчесності кандидат зазначив, що не підтвердив у пункті 17 факту прийняття одноособово або у колегії суддів рішення, передбаченого статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», зокрема у справі стосовно ОСОБА_1, оскільки 31 липня 2009 року Верховний Суд України на спільному засіданні судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і Військової судової колегії Верховного Суду України за клопотанням заступника Генерального прокурора України та захисника обвинуваченого Буценка А.П., внесеними за поданням п'яти суддів Верховного Суду України в порядку виключного провадження, переглядав вирок Апеляційного суду міста Києва від 20 листопада 2001 року стосовно ОСОБА_1 відповідно до положень глави 32 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року у редакції, чинній на час перегляду вироку.

Згідно з частиною третьою статті 400-10 КПК України 1960 року подання суддів про судовий розгляд клопотання щодо перегляду судового рішення розглядалися на спільному засіданні судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і Військової судової колегії Верховного Суду України, уповноважених законом на розгляд кримінальних справ за правилами, встановленими для перегляду справ у касаційному порядку. Рішення такого засідання ухвалювалось більшістю голосів відкритим голосуванням, складалось суддею-доповідачем, який разом з головою і підписували його.

За результатами розгляду справи при постановленні ухвали Верховного Суду України на спільному засіданні Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України та Військової судової колегії Верховного Суду України більшістю голосів суддів прийнято рішення про виключення з мотивувальної частини посилання на деякі докази, а не про скасування вироку Апеляційного суду міста Києва від 20 листопада 2001 року та ухвали Верховного Суду України від 18 квітня 2002 року, про що йшлося у поданні.

Голосування за прийняте рішення здійснювалося у нарадчій кімнаті, таємниця якої не підлягає розголошенню. Міркування та позиція під час голосування також є частиною таємниці наради суддів.

На той час до Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України входило 39 суддів, а до складу Військової судової колегії Верховного Суду України – три судді. Тобто у розгляді справи ОСОБА_1 у 2009 році брали участь понад 30 суддів разом із ним.

Крім того, жодних одноособових рішень щодо клопотань ОСОБА_1 чи його захисника, що надходили до Верховного Суду України у процесуальному порядку, ним не приймалися.

Це судове рішення не приховувалось від громадськості та було загальновідомим. Стосовно прийняття цього рішення жодних скарг на нього до Верховного Суду України не надходило, також не надходили скарги і до Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції (далі – Тимчасова спеціальна комісія),

Тож, прийнята за результатами такого перегляду ухвала, на його думку, не є рішенням, визначеним статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», а тому у декларації доброчесності судді, зокрема в пункті 17, він і не підтвердив факту прийняття такого рішення.

Стосовно приватизації житла кандидат повідомив, що у лютому 2009 року він був обраний суддею Верховного Суду України, а відповідно до частини 7 статті 44 Закону України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2862-ХІІ не пізніше як через шість місяців після обрання суддя Конституційного Суду, Верховного Суду, вищого спеціалізованого суду, апеляційного та місцевого суду, який потребує поліпшення житлових умов, забезпечується благоустроєним житлом.

За період із 2009 по 2011 роки Верховний Суд України пропонував йому квартири у будинках, які не були добудовані, за адресами: АДРЕСА_1; АДРЕСА_2; АДРЕСА_3 та інші. Ордери на вказані квартири не видавалися у зв'язку з неможливістю здачі будинків в експлуатацію. Зазначене підтверджується відповідними актами від 25 грудня 2009 року № 283, від 18 березня 2010 року № 37, від 14 липня 2010 року № 103. Будинок по АДРЕСА_2 залишається недобудованим дотепер.

Родиною кандидата із чотирьох осіб 30 липня 2010 року було отримано ордер № 011566 на жиле приміщення (трикімнатна квартира) за адресою: АДРЕСА_3, яке не здавалося в експлуатацію протягом тривалого часу.

Верховний Суд України 28 травня 2012 року звернувся до Київської міської державної адміністрації щодо заміни зазначеної квартири на рівнозначну в збудованому та введеному в експлуатацію будинку. Актом від 26 червня 2012 року № 123 Верховний Суд України зазначене жиле приміщення повернув Київській

міській державній адміністрації в обмін на вже здану в експлуатацію квартиру за адресою: АДРЕСА_4. У зв'язку з тим, що квартира за адресою: АДРЕСА_3, більше не перебувала у віданні Верховного Суду України, він повернув ордер на жиле приміщення, яке не було службовим.

Тільки 13 липня 2012 року на сім'ю з чотирьох осіб Верховний Суд України видав ордер № 012567 на право зайняття службового житлового приміщення (трикімнатна квартира) за адресою: АДРЕСА_4.

Пізніше керівництво Верховного Суду України прийняло рішення про виключення з числа службових зазначеної квартири та надала її кандидату, про що направлено клопотання до Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації.

Зазначене клопотання Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації рішенням від 28 серпня 2012 року № 425 було задоволено на підставі статей 6, 13 Закону України «Про місцеві державні адміністрації», статей 42, 43, 45, 48, 58, 104, 125 Житлового кодексу Української РСР, Цивільного кодексу України, Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР, затверджених Постановою Ради Міністрів Української РСР і Української ради професійних спілок від 11 грудня 1984 року № 470 (зі змінами та доповненнями).

Після того, як Дарницькою районною в місті Києві державною адміністрацією квартира за адресою: АДРЕСА_4, була виключена з числа службових, її було приватизовано членами його родини.

Водночас Прокопенко О.Б. повідомив, що до отримання цієї квартири тривалий час був вимушений орендувати житло у місті Києві. Іншого житла в місті Києві ні він, ні члени його родини не мають та не отримували. Крім того, дане житло отримувалось без внутрішнього оздоблення, яке було зроблено ним за власні кошти. Кандидат наголошує, що відбулась фактична заміна трикімнатної квартири, ордер на яку він отримав у 2010 році, на цю трикімнатну квартиру, яку і приватизувала його родина. Квартири за площею майже рівнозначні.

Прокопенко О.Б. зауважив, що Громадська рада доброчесності дійшла помилкового висновку, що зазначене житло виведено саме ним із числа службових і це, нібито, свідчить про використання його статусу судді для задоволення особистих потреб. Він жодним чином на рішення керівництва Верховного Суду України чи службових та посадових осіб Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації не впливав та впливати не міг.

Вирішуючи питання відповідності кандидата Прокопенка О.Б. на посаду судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду критеріям доброчесності та професійної етики, Комісія виходить з такого.

Відповідно до пункту 6 Умов проведення конкурсу на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, серед документів, які кандидат на посаду судді подає для участі у конкурсі, є декларація доброчесності

судді. У цій декларації кандидат, зокрема, зазначає, чи ухвалювалися ним рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», шляхом проставлення відмітки «підтверджую» або «не підтверджую» у пункті 17 цієї декларації.

Частина друга статті 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» визначає, що суддя суду загальної юрисдикції підлягає перевірці у разі, якщо він одноособово або у колегії суддів здійснював розгляд справи або ухвалював рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини (далі - ЄСПЛ).

Відповідно до статті 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» здійснення такої перевірки покладалося на Тимчасову спеціальну комісію, яку було утворено при Вищій раді юстиції, а метою цієї перевірки згідно зі статтею 1 цього ж закону було, серед іншого, з'ясування фактів, що свідчать про порушення суддями присяги, наявності підстав для притягнення суддів до дисциплінарної або кримінальної відповідальності; утвердження в діяльності суддів принципів незалежності та неупередженості.

Згідно з частиною першою статті 49 Закону суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку.

Комітет Міністрів Ради Європи у статті 66 своїх Рекомендацій CM/Rec (2010)12 державам - членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки, ухвалених на засіданні заступників міністрів 17 листопада 2010 року, врівноважив незалежність і відповідальність судді таким чином: «Тлумачення закону, оцінювання фактів та доказів, які здійснюють судді для вирішення справи, не повинні бути приводом для їх цивільної або дисциплінарної відповідальності за винятком випадків злочинного наміру або грубої недбалості».

Отже, за загальною тенденцією, відповідальність суддів допускається, але лише за умови свідомого (за наявності умислу або грубої недбалості) вчинення суддею відповідного проступку. Таким чином, у питанні відповідальності суддів на підставі рішення ЄСПЛ, в якому констатовано порушення певних норм Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, необхідно довести їхній умисел або грубу недбалість; відповідальність суддів не може ґрунтуватися лише на самому факті ухвалення ЄСПЛ такого рішення.

У пунктах 41, 42 свого висновку від 13 червня 2016 року № 847/2016 Європейська комісія за демократію через право (Венеціанська комісія) зазначила, що ЄСПЛ лише встановлює відповідальність держави - відповідача. Неможливо розумно заявляти або припускати, що ЄСПЛ, розглядаючи передані йому справи усіх заявників, основну увагу у своїй практиці приділяє оцінці, кількісному визначенню та аналізу характеру чи ступеня вини (протиправне зловживання своїми повноваженнями, злочинний умисел або груба недбалість) кожного з тих суддів, чиї національні рішення оскаржуються до ЄСПЛ. Це має бути предметом іншої, внутрішньої судової процедури.

Необхідно зазначити, що питання, яке розглядає ЄСПЛ, не зводиться до судового переслідування суддів, які брали участь у розгляді справи на національному рівні. Отже, будь-яке рішення цього суду на користь заявника (включно зі встановленням порушення) не відповідає стандарту, необхідному для встановлення кримінальної відповідальності особи, оскільки справа процесуально не є судовим переслідуванням особи чи судді за протиправну поведінку.

Таким чином, у кожному конкретному випадку прийняття ЄСПЛ негативного рішення національний орган, уповноважений вирішувати питання щодо відповідальності судді, повинен надати оцінку його поведінці та визначити ступінь його індивідуальної вини. В іншому ж разі порушуватиметься принцип незалежності суддів, вони стануть вразливими до зовнішнього впливу та нестимуть відповідальність за причини, що виходять за межі їх службових функцій.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» компетентними органами з питання перевірки судді суду загальної юрисдикції, у разі розгляду ним справи або ухвалення рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини, були Тимчасова спеціальна комісія та Вища рада юстиції.

Втім, як пояснив під час засідання Прокопенко О.Б., перевірку за Законом України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» він не проходив, оскільки скарги стосовно нього не подавалися. Отже, на національному рівні відсутні будь-які рішення, якими встановлено його вини в ухваленні рішень з порушенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованим у рішенні Європейського суду з прав людини.

За таких обставин Прокопенко О.Б. обґрунтовано не підтвердив у декларації доброчесності судді факт прийняття ним рішення, передбаченого статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Стосовно приватизації службового житла, то слід відзначити, що відповідно до частини 7 статті 44 Закону України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2862-ХІІ не пізніше як через шість місяців після обрання суддю Конституційного Суду, Верховного Суду, вищого спеціалізованого суду, апеляційного та місцевого суду, який потребує поліпшення житлових умов, забезпечується благоустроєним житлом. Вказана норма діяла до 01 січня 2011 року, що передбачалося Прикінцевими положеннями Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 № 2453-УІ.

У Прокопенка О.Б. право на отримання житла виникло з часу призначення на посаду судді Верховного Суду України, тобто з лютого 2009 року. Таке право було реалізовано 30 липня 2010 року через отримання ордеру № 011566 на жиле приміщення - трикімнатну квартиру за адресою: АДРЕСА_3.

Вказане жиле приміщення було надано Прокопенку О.Б. не як службове житло, а відповідно до вимог частини 7 статті 44 Закону України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2862-ХІІ.

Однак через те, що це приміщення не було придатне для житла (не здавалося в експлуатацію протягом тривалого часу), його було замінено на інше житло - трикімнатну квартиру у будинку, вже введеному в експлуатацію, за адресою: АДРЕСА_4, яка згодом і була приватизована родиною Прокопенка О.Б. а пізніше набута як спадщина.

Тобто, приватизація квартири за адресою: АДРЕСА_4, відбулась не у порушення вимог законодавства України.

Також Комісією надано оцінку додатковій інформації, викладеній у висновку Громадської ради доброчесності, та наданим поясненням кандидата з цього приводу, які містяться у матеріалах досьє кандидата. Зокрема, з довідки-рахунка від 15 листопада 2014 року вбачається, що автомобіль Lexus RX 350 2010 року випуску був придбаний кандидатом відповідно до укладеної цивільно-правової угоди за 145 000 грн. Кандидат пояснив, що вартість авто визначалась із урахуванням його технічного стану, сторін угоди влаштовувала сума купівлі-продажу автомобіля.

З огляду на викладене Комісія вважає доводи кандидата переконливими та такими, що заслуговують на увагу.

Ураховуючи наведене, Комісія не може взяти до уваги додану до висновку інформацію Громадської ради доброчесності як підставу про невідповідність Прокопенка О.Б. критеріям професійної етики та доброчесності у зв'язку з тим, що така інформація не містить відомостей про протиправну поведінку кандидата.

Комісія за результатами розгляду на пленарному засіданні висновку Громадської ради доброчесності про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Прокопенка О.Б. критеріям доброчесності та професійної етики встановила, що не може взяти його до уваги та відхиляє його, оскільки він не знайшов свого підтвердження. Із висновку ГРД не вбачається, що кандидат не відповідає критеріям професійної етики і доброчесності.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що кандидат на посаду судді не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого кандидата на посаду судді здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

Комісія у пленарному складі дослідивши досьє кандидата, заслухавши доповідача, надавши оцінку фактам, викладеним Громадською радою доброчесності, та аргументам, наведеним Прокопенком О.Б., більшістю голосів дійшла до висновку, що доводи Громадської ради доброчесності про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики не знайшли свого підтвердження під час процедури кваліфікаційного оцінювання у межах конкурсу на зайняття вакантної посади судді Верховного Суду.

Із п'ятнадцяти членів Комісії за підтримку такого рішення проголосувало чотирнадцять.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія,

вирішила:

визнати Прокопенка Олександра Борисовича таким, що за критеріями професійної етики та доброчесності підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду, а Комісії у складі колегії завершити проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова

С.О. Щотка